

Geen oplossingen, wel veel lastige vragen

“U stelt wel lastige vragen vandaag.” Bezoekers van het Texelfondspodium maakten het Lucas Meijs, hoogleraar Strategische Filantropie en Vrijwilligerswerk aan de Erasmus Universiteit, vrijdagavond niet makkelijk.

Meijs sprak over de veranderende samenleving. Zijn voordracht was tamelijk academisch van aard, niet op de Texelse situatie toegespitst en soms lastig te volgen. Hoofdpijn in zijn betoog was dat de overheid zich uit allerlei zaken terugtrekt. “Er ontstaat een nieuw evenwicht, een balans tussen overheid, markt en samenleving.” Nogal zwartwit schetste hij de overheid waarbij “de helft plus 1” bepaalt wie wel en niet voor zaken in aanmerking komt, terwijl ook de “markt” voor grote (en dus interessante) groepen gaat. En er dus mensen buiten de boot vallen, gaten die door particulieren en gemeenschappen worden opgevuld. Volgens Meijs op minder efficiënte wijze dan de overheid (“amateurisme door goedwillende burgers”). “Maar het is wel leuk”, doelde hij op de energie en betrokkenheid van burgers en de diversiteit aan initiatieven. Het biedt ook uitdagingen. Want welke positie neemt het burgerinitiatief tussen markt en overheid? Meijs stelt dat hoe dichter burgers bij de overheid gaan staan (door te leunen op subsidie), des te meer zijn ze aan regels gebonden. Als voorbeeld noemde hij voedselbanken. “Via de bijstand wordt bepaald

wie wel en niet mag. Maar een uitgeprocedeerde asielzoeker zonder bijstand, valt er dus buiten.” Gewetensvraag aan gemeenschapsfondsen, zoals het Texelfonds, was: “Wie mag op welke manier meebeslissen over besteding van gelden uit het lokale fonds?” En aan bedrijven en woningcorporaties: “We praten in Nederland over een verdienmodel, maar hoe zit het met het verdeelmodel?” Vanuit de zaal kwam het verwijt dat de overheid burgers niet het vertrouwen wil geven en daardoor veel initiatieven stuk maakt. Wethouder Hennie Huisman gaf juist aan dat burgers met initiatieven worden geholpen door de gemeente. “Door een geldelijke bijdrage, ook door het Texelfonds, kunnen we samen dingen voor elkaar krijgen. Ik denk in oplossingen.” Als wetenschapper zag Meijs voor zichzelf een andere rol. “Ik heb geen oplossingen, dat hebt u toch wel door.”

